

[H. C. Hansen.]

ringsparti står op og siger: vi har ikke spor indflydelse på, hvad vor presse skriver og ikke skriver. Det ærede medlem talte, synes jeg, i elegant og fuldstændig uangribelig form; men når der er tale om et regeringsparti, kunne man måske en gang imellem ønske, at der bag en sådan formelt uangribelig betragtning lå en reel uangribelighed, og det gør der ikke i dette tilfælde. Der gælder den juridisk skarpe formulering ikke; der gælder den politisk klare, og det er den, at det konservative parti har ladet sin presse skrive, som det passer den om noget, partiet selv har været med til, uden at partiet siger noget overfor sin presse. Der kommer loyalitetsbegrebet ind, som jeg nævnte i mit første indlæg.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (Oluf Pedersen): Den højtærede finansminister udtalte til bladet „Arbejdsgiveren“ — jeg har bladet her og beder om tilladelse til et kort citat —:

„Det viste sig da også, at novemberforliget ikke kom til at gå så meget i dybden og bredden, som det burde.“

Så fik vi, siger ministeren, en ny stærk forværring i bytteforholdet — det var nu forøvrigt ikke rigtigt, det var ikke dengang —, og ministeren fortsætter:

„Desværre blev også martsforliget meget ufuldkomment.“

Senere spørger den højtærede minister, hvorfor vi ikke gjorde det stærkere. Det forstår jeg således: Hvorfor fik vi ikke flere skatter og mere planøkonomi? (*Finansministeren* [Thorkil Kristensen]: Det er et meget frit citat!). Hvad var det, der skulle være stærkere? Er det omsætningskatten, den ærede minister tænker på?

Til slut siger finansministeren:

„Men partiet“

— med partiet mener finansministeren retsforbundet —

„har indirekte gjort stor skade ved at lamme de øvrige partier, som har været bange for at føre en ubehagelig politik, der kunne give retsforbundet flere stemmer.“

Ja, de har været bange for de nye skatter; så vi havde været godt kørende, hvis ikke man havde haft os til at lamme den højtærede finansminister.

(Kort bemærkning).

Rasting: Jeg vil blot lige hæfte mig ved det udtryk, det ærede medlem hr. H. C.

Hansen benyttede, da han sagde, at det konservative parti har ladet sin presse skrive imod noget, det konservative parti er gået med til. Jeg kan ikke helt anerkende det formelle eller det reelle i denne udtalelse, idet vi ikke „lader“ vor presse skrive om noget. Tværtimod vil jeg gerne fastholde det principielle synspunkt, vi anlægger, at vi føler det som en fordel ved pressefriheden, at vi gennem pressen kan blive instrueret om, hvilke strømninger der er i befolkningen, og om, hvad der er at kritisere. Jeg fremhæver i denne forbindelse, at der udøves ikke noget pres, og vi har ingen indflydelse på pressen i henseende til disse politiske spørgsmål. Derfor vil jeg meget gerne påtale, at der skulle være noget om, at den konservative presse instrueres, eller at partiet eller regeringen lader sin presse ligge på bestemte linier i disse spørgsmål.

(Kort bemærkning).

H. C. Hansen: Jeg vil bare spørge det ærede medlem hr. Rasting: Hvad har den konservative generalkorrespondance skrevet til den konservative presse i anledning af dette spørgsmål, ikke for at vejlede eller bestemme, men for at give udtryk for en eventuelt forekommende mening hos de konservative ministre eller det konservative regeringsparti? Ytringsfrihed er vel at forstå sådan, går jeg ud fra, at det er tilladt for et regeringsparti at sige et og andet i pressen igennem eventuelt den organisation, man har, der hedder den konservative generalkorrespondance. Hvad har den sagt? Har den sagt noget?

(Kort bemærkning).

Rasting: Naturligvis er det tilladt. Men det er en sag, hvad der er tilladt; på den anden side er det også tilladt den borgerlige presse at skrive, hvad den vil, og kritisere det, som regeringen og rigsdagen foretager, og det ser jeg som en fordel. Jeg ved ikke, om det ærede medlem hr. H. C. Hansen er af samme mening. Jeg tror det.

(Kort bemærkning).

H. C. Hansen: Det konservative parti har altså ikke på nogen som helst måde stillet sig bagved den debat, der har været i pressen, eller stillet sig bag det, det konservative parti som regeringsparti selv har foreslået her i salen. Det tror jeg vi kan slå fast ganske klart og enkelt, og dermed er den historie forsvundet overstået.

Det, som bliver tilbage — det vil jeg gerne